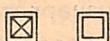

Да, това ~~стоманено~~ сърце, безчувствено спрѣмо болките; тѣзи очи, които измъчвани имаха само кръвта за сълзи; това неподвижно чело, на което ни една гънка не трепна, което не мигна предъ огъня на едно зачервено желѣзо; тѣзи очи, това чело, това сърце, имаха осемдесет години.

Прев. Ст. Йотовъ.

Детска страница.

Зимна картина.

Лека полека снѣжинките падаха и покриваха земята. Тѣ приличаха на малки бѣли пеперудки. Гората свеждаше клони и тѣ падаха върху тѣхъ. Тѣ имъ шепнѣха малки приказчици за небето. Презъ нощта бѣ минала феята на ледовете. Тя тихичко развѣваше бѣло-снѣжните си воали. Само луната и звездите я видѣха и ѝ се усмихнаха отъ далечъ. Сега земята бѣше покрита съ снѣжно-бѣль килимъ. Колко приятно бѣше вънъ! Какъ лекичко падаха малките бѣли снѣжинки!

Людмила Танева.

уч. III отд. Нѣмско училиште — Пловдивъ

Зимна ноќь.

Тъмна ноќь. Снѣгът сипе надъ заспалото селце. Месецът и звездите почиватъ горе на небето. Всѣка кѣщурка пуши своята луличка. Какво ли ще си помисли всѣка, като се събуди? Но пѣкъ какво ли ще си помислятъ децата на стопаните? Тѣ най-радостно ще пострещнатъ новия снѣгъ. Тѣ ще хукнатъ къмъ парзалната, но ще се отдръпнатъ, когато видятъ, че тя е натрупана. Но тѣ ще я отриятъ и тя ще стане по-хлъзгава.

Ст. Ив. Георгиева. уч. III отдѣл. у-ще „М. Максимъ“ — Пловдивъ.

Зимна буря.

Силенъ вѣтъръ вѣе, —
грабне прѣспа снѣгъ,
свирне и пропѣе,
хвѣрли я далекъ.

Вѣтре съмъ на топло,
нека буря вѣй,
нека свири, хлопа,
клонки да люлѣй,

Добревъ Димо Станковъ

II-б кл., II прогим.—Видинъ